



Arrest

nr. 69 410 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Russische origine. U werd geboren op 4 maart 1988 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook geregistreerd was. Sinds uw kindertijd werd u er echter lastiggevallen omwille van uw etnische origine, zowel verbaal als fysiek. In 2005 vertrok u samen met uw vader, G. V. (...) (O.V. (...)), naar Polen, al had u geen idee om welke reden.

Samen met uw vader vroeg u er asiel aan. Maar minder dan een maand later zetten jullie de asielpprocedure stop en keerden jullie vrijwillig naar Tsjetsjenië terug omdat uw broer, D. V. (...) (O.V.

6.337.868), betrokken raakte bij een auto-ongeval. Op 10 juni 2008 huwde u op officiële wijze met N. V. (...) (O.V. (...)) (meisjesnaam B(...)) in Grozny.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van dezelfde problemen als uw ouders. Deze problemen begonnen toen op 4 mei 2008 gemaskerde mannen jullie huis binnenvielen. U lag op dat moment nog te slapen, maar deze mannen sloegen u zo hard dat u bijna onmiddellijk het bewustzijn verloor. Toen u terug bijkwam, waren ze verdwenen. U vernam dat deze mannen niet enkel u, maar ook de rest van uw gezin hardhandig hadden aangepakt, waarna ze gewoon terug vertrokken. Op 17 juni 2008 vielen gewapende en gemaskerde mannen opnieuw jullie huis binnen. Ditmaal werd u net als uw vader en broer met handboeien vastgeketend aan de verwarming en geslagen. Uw vrouw en moeder, S. V. (...) (O.V. (...)), werden voor jullie ogen vernederd. Voor ze vertrokken namen de invallers verschillende zaken in beslag, onder andere uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort, en dreigden ermee jullie de volgende keer te vermoorden. Daarom werd besloten dat het beter zou zijn definitief uit Tsjetsjenië te vertrekken.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 18 oktober 2008. Samen met uw vrouw en de rest van uw gezin reisde u vanuit Grozny met een minibus naar Brest (Belarus). Daar stapten jullie over op een tweede minibus, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 22 oktober 2008. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag enerzijds baseert op de problemen die uw ouders in uw land kenden (CGVS, p. 9). Daarnaast haalde u aan dat u in Tsjetsjenië ook problemen kende omwille van uw Russische origine. Reeds sinds uw kindertijd werd u zowel verbaal als fysiek lastiggevallen omwille van uw etniciteit (CGVS, p. 8).

Wat de problemen van uw ouders betreft, dient opgemerkt te worden dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw vader, G. V. (...) (O.V. 6.337.829), en moeder S. V. (...) (O.V. 6.337.829) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw ouders werd genomen, verwijs ik graag naar de beslissing van uw vader, G. V. (...) (O.V. 6.337.829). Deze luidt als volgt:

‘Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met militairen, die tot twee maal toe uw huis binnenvielen en u mishandelden. U had bovendien reeds eerder problemen met militairen gekend.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u kort voor uw vertrek in 2008 verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat gemaskerde

en gewapende mannen, vermoedelijk militairen (CGVS, p. 11), in 2008 tot twee maal toe uw huis binnenvielen en u en uw gezin mishandelden (CGVS, p. 13). Aan de eerste inval en mishandeling hield u enkel blauwe plekken over (CGVS, p. 13-14), maar na de tweede inval waren uw bovenste tanden afgebroken, zodat u een tandarts diende te raadplegen (CGVS, p. 15). U kon deze verklaringen echter met geen enkel document ondersteunen. U legde wel twee medische attesten voor waaruit blijkt dat u in België behandeld wordt voor een posttraumatische stressstoornis (PTSD). Zoals blijkt uit het attest op datum van 29 april 2010 (document 10) is de diagnose echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, die bekomen werden door middel van een tolk (document 9). Bijgevolg kan dit attest niet als een formeel bewijs gelden dat de vastgestelde diagnose, meer bepaald PTSD, het gevolg is van de door u aangehaalde problemen. Daar komt nog bij dat u tijdens uw onderhoud met uw behandelende arts opmerkelijk genoeg nergens melding hebt gemaakt van het feit dat gemaskerde mannen in 2008 tot twee maal toe uw huis binnenvielen en u fysiek mishandelden. U haalde wel aan dat uw zoon in 2008 in België thuis aangevallen werd, maar vermeldde nergens dat u en uw gezin in 2008 eveneens lastiggevallen werden in Tsjetsjenië, terwijl uit zowel uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5) en die bij het Commissariaat-generaal blijkt dat deze twee incidenten wel de aanleiding voor uw vertrek waren (CGVS, p. 13). In ditzelfde kader moet tot slot nog opgemerkt worden dat uit het attest d.d. 29 april 2010 blijkt dat de door u aangehaalde symptomen zich reeds meer dan 20 jaar geleden manifesteerden, met andere woorden nog voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten plaatsvonden, en deze symptomen de kop opstaken nadat u in 1985 een hersentrauma opliep na een slag van een ijzeren staaf.

U legde daarnaast een brief van het Russische parket in Grozny voor met de mededeling dat het voorlopige onderzoek in de strafzaak nummer 41026 op 26 juli 2007 afgesloten werd. Uit uw verklaringen blijkt dat dit attest betrekking heeft op de strafzaak die opgestart werd naar aanleiding van de klacht die u indiende omwille van de gebeurtenissen waarvan u en 3 andere mannen in januari 1995 het slachtoffer werden (CGVS, p. 9-10). Aangezien u echter geen idee had waarom de gemaskerde mannen in 2008 uw huis twee maal binnenvielen noch wat ze van u wilden (CGVS, p. 11, 14 en 15), kan dit attest niet volstaan als bewijs van de problemen die u kort voor uw vertrek in 2008 gekend zou hebben. Het is bovendien weinig aannemelijk dat overheidsmedewerkers u in 2008 nog zouden lastigvallen omwille van een incident dat plaatsvond in 1995, te meer omdat het onderzoek naar deze zaak in 2007 werd afgesloten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. In ditzelfde kader moet er tevens op gewezen worden dat het feit dat u geen idee heeft door wie concreet alsook waarom u en uw gezin in 2008 lastiggevallen werden de Belgische autoriteiten niet de kans geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Grozny met een minibus naar Brest was gereisd. Daar stapte u over in een tweede minibus, die u naar België bracht. Tijdens deze reis was u enkel in het bezit van uw binnenlands Russisch paspoort als reisdocument en werd u persoonlijk nooit gecontroleerd (CGVS, p. 11-12). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder reispaspoort en visum alsook zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het samen met de paspoorten van uw andere gezinsleden op 17 juni 2008 door gemaskerde invallers, hoogstwaarschijnlijk militairen, afgenomen werd (CGVS, p. 10-11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat er ongerijmdheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw gezinsleden aangaande de paspoorten en documenten die bij de tweede inval in beslag genomen werden. U stelde immers dat uw internationaal Russisch paspoort samen met de paspoorten van alle andere gezinsleden, geld en juwelen op 17 juni 2008 door de gemaskerde mannen afgenomen werd (CGVS, p. 10-11). Uw vrouw daarentegen zei dat deze mannen die dag eigenlijk alle documenten wilden meenemen, maar ze uiteindelijk, naast geld en andere zaken, enkel de paspoorten meenamen. Toen haar vervolgens uitdrukkelijk gevraagd werd welke paspoorten ze precies meenamen en van wie, antwoordde ze dat haar paspoort, dat van jullie zonen en dat van jullie schoondochter meegenomen werden. Daarna bevestigde ze nog dat het om binnenlandse Russische paspoorten ging (CGVS vrouw, p. 8). Uw vrouw

maakte in dit kader dus nergens melding van een van uw paspoorten, noch van enig ander internationaal paspoort. Uw zoon I. (...) vervolgens vertelde dat op 17 juni 2008 zowel zijn binnenlands als internationaal Russisch paspoort afgenomen werd (CGVS I. (...), p. 7). Toen hij er vervolgens op gewezen werd dat uw vrouw verklaard had dat enkel jullie binnenlandse paspoorten in beslag genomen werden, repliceerde hij uitsluitend dat zijn internationaal paspoort daar ook was en het eveneens in beslag genomen werd (CGVS I. (...), p. 7). Deze beweringen werden bevestigd door uw schoondochter N. (...) (CGVS N. (...), p. 7), die tevens aangaf dat het uw vrouw was die de paspoorten aan de invallers overhandigde (CGVS N. (...) , p. 7), maar heffen de tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient opgemerkt te worden dat u naar aanleiding van uw problemen in 2008 geen enkele poging ondernomen hebt om hulp te verkrijgen. Zo liet u na klacht in te dienen bij uw autoriteiten (CGVS, p. 14 en 16), hoewel uw vrouw voor een overheidsinstelling werkte (CGVS, p. 8 en CGVS vrouw, p. 4-5). U raadpleegde evenmin ooit een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 16), niettemin zowel uw vrouw als uw oudste zoon zich inzette voor een dergelijke organisatie (CGVS, p. 8). U voerde wel aan dat uw belagers u bedreigd hadden en gezegd hadden dat u niet naar een officiële organisatie mocht gaan. Indien u dit wel deed, zou u de situatie voor uzelf alleen maar erger maken (CGVS, p. 11). Uit het feit dat u door uw belagers bedreigd werd om geen te hulp te zoeken bij een officiële instantie, kan echter worden afgeleid dat u mogelijk wel op bescherming had kunnen rekenen. U vermeldde daarnaast wel dat u in Tsjetsjenië een psycholoog of psychiater raadpleegde (CGVS, p. 16). U begon deze raadplegingen echter reeds 2 tot 3 jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 17), met andere woorden nog voor de problemen in 2008, die aan de basis van uw vertrek lagen (CGVS, p. 13), begonnen. Gelet op het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming, kan deze vorm van bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er tevens op gewezen worden dat u evenmin aannemelijk maakte dat u in de toekomst nog steeds een ernstig risico op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Zo verbleef u na de tweede inval in uw huis, op 17 juni 2008, nog 4 maanden in Tsjetsjenië zonder enig probleem te hebben gekend (CGVS, p. 12, 13 en 16). Ook sinds uw vertrek uit de Russische Federatie in oktober 2008 heeft er zich met betrekking tot de door u aangehaalde problemen niets meer voorgedaan (CGVS, p. 16).

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient tot slot vastgesteld te worden dat u als etnische Rus bovendien over een intern vluchtalternatief binnen de Russische Federatie beschikt. Zo woont uw tweelingbroer samen met uw moeder in een dorpje nabij de Russische stad Rostov (CGVS, p. 6 en 17) en is er ook geregistreerd (CGVS, p. 17). U haalde wel aan dat het voor uw broer moeilijk is om daar te leven en hij er eveneens problemen kent omdat hij uit Tsjetsjenië afkomstig is (CGVS, p. 17). U kon deze beweringen echter niet hard maken. Gelet op het feit dat u momenteel in de Russische Federatie niet officieel gezocht noch ergens officieel van verdacht of beschuldigd wordt, kan u zich bijgevolg eveneens bij uw broer gaan vestigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw rijbewijs en huwelijksakte, een getuigschrift met betrekking tot uw pensioen en badges van de mensenrechtenorganisatie 'Coalition' op naam van uw vrouw en twee zonen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw rijbewijs en huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De badges van de mensenrechtenorganisatie 'Coalition' geven enkel aan dat uw vrouw en zonen sinds 31 december 2006 lid waren van deze organisatie, wat evenmin betwijfeld wordt. Uit het getuigschrift met betrekking tot uw pensioen ten slotte blijkt enkel dat u van 13 oktober 2006 tot 2008 een pensioen werd toegekend op grond van invaliditeit en beperking van de werkbekwaamheid, wat niet in twijfel getrokken wordt.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, S. V. (...) (O.V. (...)), twee zonen, I. V. (...) (O.V. (...)) en D. V. (...) (...), en uw schoondochter, N. V. (...) (O.V. (...)), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.'

Wat de problemen omwille van uw etnische origine betreft, dient erop gewezen te worden dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u omwille van deze problemen niet op bescherming zou kunnen rekenen vanwege uw autoriteiten. Zo heeft u omwille van deze problemen nooit enige poging ondernomen om hulp te verkrijgen, noch van de ordediensten, noch van een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 9). U voerde wel aan dat u naliet hulp te zoeken omdat u wist dat niemand u zou kunnen beschermen en de situatie enkel zou verergeren indien u klacht zou indienen (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom de autoriteiten u niet zouden kunnen beschermen, antwoordde u dat een groot aantal van de mensen die vandaag voor de autoriteiten werken tijdens de eerste oorlog tegen de Russen vochten en ze u bijgevolg niet zouden beschermen (CGVS, p. 9). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat uw moeder als Russin nochtans bij de Tsjetsjeense autoriteiten werkte, reageerde u dat ze daar werkte omdat jullie geld moesten verdienen om te overleven (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom de Tsjetsjeense autoriteiten u dan geen bescherming zouden bieden als uw moeder als Russin wel bij hen tewerkgesteld was, zei u louter dat u het niet wist, maar u wel wist dat Tsjetsjenen nooit tegen Tsjetsjenen zouden ingaan en ze bijgevolg geen Russen zouden verdedigen (CGVS, p. 9). Deze argumentatie is echter niet afdoende, te meer omdat u uw beweringen niet hard kon maken. Ook op de vraag waarom u geen mensenrechtenorganisatie raadpleegde kon u geen afdoend antwoord geven. U stelde immers dat u nergens naartoe ging omdat u niet meer problemen voor uzelf wilde creëren. U voegde er nog aan toe dat u hoe dan ook wist dat niemand u kon helpen en u daarom niemand raadpleegde (CGVS, p. 9). U kon deze beweringen echter evenmin hard maken. In dit kader moet er bovendien op gewezen worden dat u zelf lid was van een mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 4). Bijgevolg kon van u op zijn minst verwacht worden dat u een poging ondernomen zou hebben om langs deze weg hulp te verkrijgen, wat u evenwel naliet te doen (CGVS, p. 9). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was. Aldus kan op basis van uw problemen omwille van uw etnische origine evenmin besloten worden tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In ditzelfde kader dient bovendien opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk wist te maken waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U stelde wel dat u elders in de Russische Federatie steeds als een Tsjetsjeen beschouwd zou worden en u tijdens uw studententijd in Krasnodar eveneens een Tsjetsjeen genoemd werd in plaats van een Rus (CGVS, p. 12-13). Ongeacht de vaststelling dat het feit dat men u een Tsjetsjeen noemde hoewel u van Russische origine bent onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd, kon u uw beweringen niet hard maken. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat u over een intern vluchtalternatief elders in de Russische Federatie kan beschikken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, rijbewijs en lidkaart van de mensenrechtenorganisatie 'Coalition', de Belgische geboorteakte van uw dochter en een medisch attest op uw naam, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte en rijbewijs alsook de geboorteakte van uw dochter bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die evenwel niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit de badge van de mensenrechtenorganisatie 'Coalition' blijkt uitsluitend dat u sinds 31 december 2006 lid bent van deze organisatie, wat evenmin betwijfeld wordt. Het medisch attest op uw naam, ten slotte, geeft enkel aan dat u in behandeling bent voor majeure depressie en gegeneraliseerde angststoornis, maar spreekt zich niet uit over de oorzaak van deze problematiek.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw vrouw, N. V. (...) (O.V. 6.337.849), en broer, D. V. (...) (O.V. 6.337.868), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. In hoofde van tweede verzoekster wordt de volgende beslissing genomen :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Russische origine te zijn. U werd geboren op 27 oktober 1987 in de Tsjetsjeense stad Gudermes. Op 10 juni 2008 huwde u officieel met I. V. (...) (O.V. 6.337.849) in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook geregistreerd was.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten enerzijds omwille van dezelfde problemen als uw man, die reeds teruggaan tot voor jullie huwelijk. Op 17 juni 2008 raakte u echter ook zelf bij deze problemen betrokken toen gemaskerde, gewapende mannen jullie huis 's nachts binnenvielen. Uw man, schoonvader, G. V. (...) (O.V. 6.337.829) en –broer, D. V. (...) (O.V. 6.337.868), werden aan de radiator vastgemaakt en geslagen. U en uw schoonmoeder, S. V. (...) (O.V. 6.337.829), werden beledigd en de invallers probeerden jullie kleren uit te trekken.

Ze namen verschillende documenten mee, waaronder jullie paspoorten alsook geld en juwelen. Voor hun vertrek dreigden ze ermee de volgende keer niet meer met jullie te praten. Door deze gebeurtenis was u erg aangeslagen en diende u een psycholoog te raadplegen. In september 2008 werd u gevraagd om u aan te melden bij de FSB, wat u samen met uw schoonmoeder ook deed. U werd door de FSB beschuldigd van banden met de rebellen en werd gedurende een uur vastgehouden en ondervraagd. Uiteindelijk kwam u vrij nadat uw schoonmoeder haar vroegere kennissen bij de politie aangesproken had. Daarnaast kende u in Tsjetsjenië ook reeds uw hele leven problemen omwille van uw etnische origine. Zo werd u vaak beledigd en werd u één maal ook fysiek aangevallen, meer bepaald in 2005.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 18 oktober 2008. Samen met uw man en de rest van uw schoonfamilie reisde u vanuit Grozny met een minibus naar Brest (Belarus). Daar stapten jullie over in een tweede minibus, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 22 oktober 2008. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen

verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land enerzijds hebt verlaten omwille van de problemen die uw man en zijn familie in Tsjetsjenië kenden. Daarnaast had u zelf ook nog andere persoonlijke problemen. Zo werdu al uw hele leven lastiggevallen omwille van uw etnische origine en werd u door de FSB beschuldigd van banden met rebellen.

Wat de problemen van uw man betreft, dient opgemerkt te worden dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, I. V. (...) (O.V. (...)), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, I. V. (...) (O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"[zie hierboven, sub 1.1]"

Aangaande uw persoonlijke problemen als gevolg van uw etnische origine moet vastgesteld worden dat u geen enkele poging ondernomen hebt om uw problemen kenbaar te maken of hulp te verkrijgen van uw autoriteiten. Zo hebt u zelf omwille van deze problemen bij geen enkele instantie ooit klacht ingediend en liet u eveneens na om een mensenrechtenorganisatie te raadplegen (CGVS, p. 13), niettemin uw man lid is van een mensenrechtenorganisatie (CGVS man, p. 4-5) en de laatste problemen die u kende omwille van uw Russische origine dateren van het moment waarop u uw huwelijk liet registreren (CGVS, p. 8). In ditzelfde kader dient er bovendien op gewezen te worden dat u geen gegronde reden kon aanhalen waarom u zich omwille van uw etnische origine niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U haalde wel aan dat u elders in de Russische Federatie niet geaccepteerd zou worden omdat u zo lang in Tsjetsjenië gewoond hebt en bijgevolg als een Tsjetsjeense zou beschouwd worden. U voegde er ook aan toe dat uw moeder ten tijde van de Eerste Tsjetsjeense Oorlog, meer bepaald in de periode 1994 -1996, naar Mozdok was gegaan en zij er beledigd werd omdat ze uit Tsjetsjenië afkomstig was (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in om deze beweringen hard te maken. Er moet bovendien op gewezen worden dat dit incident zich ruim 10 jaar geleden afspeelde en het bijgevolg onvoldoende is om te besluiten dat u er vandaag een risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat u over de mogelijkheid beschikt om u elders in de Russische Federatie te vestigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep, ingediend tegen de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker

2.1.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat eerste verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus deels verbindt aan deze van zijn vader, (V.G.).

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) heeft bij arrest 69 408 van 28 oktober 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (V.G.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijt zij het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partijen betogen dat het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout begaat en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht schendt door te stellen dat de “loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie”. Het Commissariaat-generaal laat immers na rekening te houden met de Russische origine van de verzoekende partijen. Het Commissariaat-generaal heeft geenszins een grondig onderzoek verricht naar de vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partijen wegens hun Russische origine bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal heeft dus geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier en voorafgaandelijk geen grondig onderzoek verricht.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal dat de verzoekende partijen een intern vluchtalternatief hebben in de Russische Federatie. Hier dient opnieuw opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal nalaat een grondig onderzoek in te stellen alvorens een beslissing te nemen. De verzoekende partijen verwijzen naar het “Russia county Report on Human Rights Practices” van 8 april 2011 van het US State Department, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Section 2 Respect for Civil Liberties, d. Freedom of Movement, Internally Displaced Persons, Protection of Refugees, and Stateless Persons”, waaruit zij citeren. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partijen dat zij niet over een intern vluchtalternatief beschikken bij een terugkeer naar hun land. In voormeld rapport is immers sprake van ernstige problemen wanneer zij zich elders in de Russische Federatie zouden willen vestigen. Zelfs is er in bepaalde steden sprake van een totaal verbod van inschrijving van nieuwe burgers.

De verzoekende partijen merken voorts op dat het Commissariaat-generaal, waar zij in de bestreden beslissing stelt dat, ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4,§ 2, c) van de Vreemdelingenwet, zij tot een conclusie komt die tegenstrijdig is met de informatie in het door haar gehanteerde rapport van 15 maart 2010. De verzoekende partijen lichten een aantal passages uit het rapport toe en betogen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij geen rekening hield met deze elementen waaruit blijkt dat er toenemend geweld is, ook tegen de burgerbevolking. Het Commissariaat-generaal heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren alvorens een beslissing te nemen.

Bovendien was het Commissariaat-generaal, gelet op het toenemend geweld en de toenemende vervolgingen, verplicht de situatie op de voet te volgen en in 2011 een nieuw onderzoek in te stellen naar de actuele mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal kon zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet meer baseren op het oude rapport van 15 maart 2010. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden. Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout. Verder gaan de verzoekende partijen over tot een analyse van de bestreden beslissing, en trachten zij elk motief ervan in een ander daglicht te stellen.

2.2. In het kader van een goede rechtsbedeling zal vooreerst de bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker worden onderzocht. Waar hierna wordt gesproken over “de bestreden beslissing”, wordt derhalve bedoeld op deze genomen ten aanzien van eerste verzoeker.

2.2.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, naast de schending van de zorgvuldigheidsplicht, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft

2.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien moet elke asielzoeker aantonen dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, en volstaat het behoren tot een bepaalde bevolkingsgroep geenszins om die vrees aannemelijk te maken. Uit hetgeen hierna zal blijken, is dat in casu niet het geval. Derhalve is de door de verzoekers inleidende gewraakte passage van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij stelt dat de louter Tsjetsjeense origine en herkomst op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling in wezen overtoollig, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.2.2. De bestreden beslissing is, voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, ingegeven door de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde zijn asielrelaas aannemelijk te maken omdat (i) hij geen bewijzen voorlegde van zijn problemen, (ii) dat verzoeker tijdens het onderhoud met zijn behandelende arts, alwaar hij wordt behandeld voor PTSD, nooit melding heeft gemaakt van het feit dat gemaskerde mannen tot tweemaal toe zijn huis binnenvielen en hem fysiek mishandelden, terwijl hij

voor de asielinstanties verklaarde dat het precies deze feiten waren die de aanleiding vormden voor de vlucht naar België, (iii) de brief van het Russische parket in Grozny niet volstaat als bewijs van de problemen die verzoeker in 2008 ondervond, omdat die betrekking heeft op de afsluiting van de strafzaak die werd opgestart naar aanleiding van een klacht door verzoeker ingediend in 1995, (iv) de verklaringen aangaande de reisroute en de daarbij gebruikte documenten niet coherent bleken te zijn, (v) verzoeker nooit bescherming in zijn land van herkomst heeft gezocht, (vi) niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker in de toekomst nog problemen zou ondervinden nu er zich na de tweede inval, en niettegenstaande het feit dat verzoekers nog gedurende vier maanden in Tsjetsjenië bleven, geen problemen meer hebben voorgedaan, (vii) verzoeker over een intern vluchtalternatief zou beschikken binnen de Russische federatie, met name bij zijn broer en (viii) de door verzoeker bijgebrachte documenten aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

2.2.2.2.1. Inzake het argument van het Commissariaat-generaal dat geen bewijzen werden neergelegd dat als gevolg van mishandelingen verzoeker zijn tanden werden afgebroken, merken de verzoekende partijen op dat de behandeling van zijn tanden gebeurde door een tandarts met een privépraktijk waardoor er geen medisch attest kon worden afgegeven.

Dit argument kan niet worden bijgetreden: met de verwerende partij moet immers worden vastgesteld dat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat tandartsen met een privépraktijk geen attesten of betalingsbewijzen zouden kunnen verstrekken.

2.2.2.2.2. Inzake het argument van het Commissariaat-generaal dat mijnheer tijdens zijn onderhoud met de behandelende arts heeft nagelaten melding te maken van de fysieke mishandelingen die hij moest ondergaan, merken de verzoekende partijen op dat hij geen vertrouwen had in de vertalers die van Tsjetsjeense origine waren.

Verzoekers beperken zich hier tot een blote bewering. Een efficiënte behandeling omwille van PTSD veronderstelt in ieder geval dat de patiënt de waarheid vertelt over de oorzaken ervan, zeker nu deze de directe aanleiding waren voor de vlucht uit het land van herkomst. Het feit dat eerste verzoeker hiervan geen melding maakte, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien kan er niet aan worden voorbijgegaan, zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat uit het attest van 29 april 2010 blijkt dat de door verzoeker aangehaalde symptomen zich reeds meer dan 20 jaar geleden voor de eerste keer manifesteerden, nadat hij in 1985 een hersentrauma opliep na een slag van een ijzeren staaf, en dus ruim voor de vermeende vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst –waarvan hij dus geen melding maakte bij zijn arts- zich manifesteerden. Aangezien overigens het voormelde attest louter gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen en in het licht van het voorgaande, kan het niet gelden als bewijs voor een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de invallen in 2008. Verzoekers opmerking dat zij gewoon hun volledige voorgeschiedenis aan de dokter verteld hebben, doet daaraan geen afbreuk en is zelfs ongeloofwaardig, nu de meest essentiële elementen van hun asielrelaas, met name de invallen en de mishandelingen in 2008, blijkens het attest nooit werden verteld aan de arts.

Het medische attest dat betrekking heeft op verzoekers echtgenote dateert van 1995 en kan dus ook niet dienstig worden aangehaald om de feiten van 2008 aannemelijk te maken.

2.2.2.2.3. Aangaande het argument van het Commissariaat-generaal dat de gemaskerde mannen, die tweemaal het huis zijn binnengevallen, niet gezegd hebben wat ze wilden en verzoeker geen idee had van wat zijn belagers wilden, merken de verzoekende partijen op dat dit net een welbepaalde en steeds terugkerende werkwijze in Tsjetsjenië betreft. Daargelaten de vaststelling dat het hier gaat om een blote bewering, moet worden benadrukt dat de verzoekende partijen geen enkel idee hebben waarom zij in 2008 werden belaagd. Na nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het volgende verklaarde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal: “u heeft geen enkel idee waarom ze u wilden vermoorden of lastigvielen? Mss omwille van die zaak, mss omwille van de activiteiten van mijn vrouw, ik heb geen idee (gehoorverslag van V.G. 20/04/2011, p. 15) ... wie nam het (internationaal paspoort) af? Ik kan niet zeggen wie ze waren. Ze stelden zich niet voor ... Waarom namen ze uw PP dan af? Ze namen niet enkel mijn PP, maar ook goud, juwelen, geld, al wat we hadden. Ze zeiden niet waarom ze dat deden (gehoorverslag van V.G. 20/04/2011, p. 11) ...” en “waarom zoeken die mensen jullie, wat willen ze van jullie? We hebben verschillende veronderstellingen, maar ik kan niet zeggen wat die mensen echt willen (gehoorverslag van V.S. 20/04/2011, p. 13)”. Enige nexus met de criteria van de Conventie van Genève, waarin wordt bepaald dat enkel personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben wegens hun ras, godsdienst,

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging, in aanmerking kunnen komen voor een erkenning als vluchteling, is dan ook geenszins aangetoond.

2.2.2.2.4. Het argument van de verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat de overheidsmedewerkers de verzoekende partijen in 2008 zouden lastigvallen voor een zaak die in 2007 werd afgesloten, wordt door de verzoekende partijen beantwoord door te stellen dat zij in 2008 niet verontrust werden omwille van een feit in 1995 maar er een hele reeks gelijkaardige feiten waren in 1996, 1998, 1999, en de daaropvolgende jaren. Zij benadrukken eveneens dat bij het afsluiten van de zaak in 2007 de procureur hen niet verteld heeft wat de precieze inhoud van de zaak was.

Deze argumentatie kan niet worden aangenomen: in eerste instantie is verzoekers argumentatie dat hij eerder al melding heeft gemaakt van "een hele reeks gelijkaardige feiten in 1996, 1998, 1999 en de daaropvolgende jaren" bijzonder vaag en verklaart dit in ieder geval niet waarom het koppel pas in oktober 2008 koos om te vluchten. Bovendien kan de verwerende partij in haar nota worden bijgetreden waar zij stelt dat, indien verzoeker ervan overtuigd was dat het afsluiten van de zaak in 2007 een belangrijk element was in zijn asielrelaas, er dan van hem mag worden verwacht dat hij enige indicatie zou kunnen geven over de wijze waarop en de reden waarom de zaak werd afgesloten. Dit getuigt van een desinteresse die de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt.

2.2.2.2.5. Wat betreft de bevinding van het Commissariaat-generaal dat aan de buitengrenzen van de EG-Schengenzone strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd en de verzoekende partijen zonder reispaspoort en visum de EU niet hadden kunnen binnenkomen, merken de verzoekende partijen op dat zij net geld hebben betaald om hen over de grens te laten brengen.

Verzoekers overtuigen niet: het feit dat zij geld betaalden aan een passeur, verklaart niet waarom verzoeker verklaarde, in weerwil van de informatie in het administratief dossier, dat hij nooit persoonlijk werd gecontroleerd. Verzoekers brengen bovendien geen argumenten bij die erop zouden wijzen dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie met betrekking tot de paspoortcontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone niet correct zou zijn. De verwerende partij kon dus genoegzaam stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers de Schengenzone zouden zijn binnengekomen zonder een strenge en individuele controle.

2.2.2.2.6. Wat betreft het argument in de bestreden beslissing dat verzoekers echtgenote zou verklaard hebben dat de overvallers enkel de binnenlandse paspoorten zouden hebben meegenomen en niet de internationale paspoorten, benadrukken de verzoekende partijen dat zij tijdens haar verhoor zelf nooit uitdrukkelijk heeft verduidelijkt welke paspoorten precies werden meegenomen.

Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoekers echtgenote uitdrukkelijk verklaarde dat de overvallers de interne Russische paspoorten hadden meegenomen (gehoorverslag V.S., p 8). Verzoekers vergoelijking gaat derhalve niet op, en de vastgestelde incoherenties tussen de verklaringen van de verschillende familieleden met betrekking tot deze documenten blijven onverminderd overeind, zodat ze verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.2.2.2.7. Aangaande het argument van het Commissariaat-generaal dat de verzoekende partijen hebben nagelaten de bescherming in te roepen van de autoriteiten of van een mensenrechtenorganisatie, merken de verzoekende partijen op dat de autoriteiten noch de mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië betrouwbaar zijn. Overigens is de verzoekende partij reeds in augustus 2000 gestopt met werken bij de Tsjetsjeense autoriteiten nu vanaf 1999 de Wahabieten meer en meer een bedreiging vormen.

Dit verweer is, gelet op verzoekers eerder afgelegde verklaringen, niet ernstig te noemen. Immers, tijdens het gehoor bij de verwerende partij verklaarde verzoeker het volgende: "Mijn vrouw en oudste zoon waren betrokken, maar uit eigen beweging. Ze volgden seminars mbt mensenrechten en ze gingen naar verschillende plaatsen om uit te zoeken wat er gebeurd was, wie er verdwenen was", en ook nog : "Het was in naam van het rode kruis dat ze dat deed" (gehoorverslag V.G. p 8). Nu stellen dat deze organisaties onbetrouwbaar zouden zijn is dus volstrekt onaannemelijk. Gelet op verzoekers eerdere verklaringen aangaande de betrokkenheid van zijn echtgenote en zoon bij mensenrechtenorganisaties, kon minstens worden verwacht dat zij op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van dergelijke organisaties en zich ertoe zouden wenden met het oog op protectie. Het feit dat verzoekster niet meer zou werken bij de overheid doet daaraan geen afbreuk. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij zich niet zouden kunnen wenden tot de

autoriteiten in hun land van herkomst, moet in ieder geval worden vastgesteld dat de beweringen met betrekking tot de mensenrechtenorganisaties de ongeloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnen.

2.2.2.2.8. Wat betreft het gestelde in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen nog vier maanden in Tsjetsjenië verbleven merken de verzoekende partijen op dat deze vier maanden noodzakelijk waren voor de verkoop van hun woning en de voorbereiding van hun vlucht. Gedurende deze maanden echter hebben zij geleefd in voortdurende angst.

Dit argument doet evenwel geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing dat niet aannemelijk is gemaakt dat verzoekers in de toekomst nog problemen zouden ondervinden, nu zich in die vier maanden geen nieuwe feiten hebben voorgedaan.

2.2.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en draagkrachtige motieven kon besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Een grondig onderzoek naar de situatie van burgers van Russische origine in Tsjetsjenië is, gelet op hetgeen reeds werd gesteld aangaande het feit dat een verwijzing naar de origine op zich niet volstaat om een vervolgingsvrees aannemelijk te maken, derhalve niet aan de orde. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient immers niet te worden getoetst aan de algemene situatie in het land van herkomst. In die optiek is de passus met betrekking tot het intern vluchtalternatief een overtollig motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.2.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is in deze geenszins aangetoond. Verzoeker werd door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk hij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat hij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, daarin begrepen de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken.

2.2.2.5. Verzoekers leggen ter staving van hun asielaanvraag een nieuw bewijsstuk neer, met name een verklaring van advocaat Malika Mahomedovna Abubakarova van het Federaal College van Advocaten van de Russische Federatie in de Republiek Tsjetsjenië "Status Quo" van 23 juni 2011. Tevens willen de verzoekende partijen erop wijzen dat de heer T.M. wil getuigen aangaande de problemen welke verzoekers in hun land hebben gekend. Zij vorderen dan ook dat deze getuige wordt opgeroepen voor verhoor.

Dienaangaande kan de verwerende partij worden gevolgd waar deze in haar nota stelt dat dit document een gesolliciteerd stuk is, uitgaande van de raadvrouw van verzoekers, en gebaseerd op hun eigen verklaringen. Dit stuk kan derhalve bezwaarlijk dienstig worden aangebracht als een bewijskrachtig gegeven, nu uit hetgeen vooraf is gegaan reeds is gebleken dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Hetzelfde kan worden gesteld over de verklaring van T.M. Het horen van deze persoon als getuige is dan ook niet nodig om te komen tot een beoordeling van het dossier.

2.2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

2.2.3.1. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de afkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer specifiek in het geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2.1. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing tot een conclusie komt die tegenstrijdig is met de informatie die zij vermeldt in haar rapport van 15 maart 2010 en dat dit rapport te oud is om de actuele situatie te beoordelen. Zij citeren enkele passages uit het rapport –die voornamelijk betrekking hebben op 2009- en stellen dienaangaande dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met een aantal vaststellingen inzake toenemend geweld, ook tegen de burgerbevolking.

2.2.3.2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partijen, met het citeren van een aantal passages uit de landeninformatie die de verwerende partij heeft gehanteerd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, een uiterst éézijdig beeld schetsen van de totale inhoud van dit rapport. Een grondig onderzoek ervan brengt de Raad ertoe te stellen dat de verwerende partij –dat blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing- een genuanceerd doch weloverwogen beeld schetst van de situatie van Tsjetsenen in Tsjetsjenië dat gestoeld is op informatie afkomstig van objectieve en gezaghebbende bronnen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de conclusie die werd gemaakt na de afweging van alle elementen in het document, niet correct zou zijn. In zoverre zij zouden verwijzen naar een rapport van de US Department of State, gedateerd april 2010, dient te worden opgemerkt dat dit stuk slechts één maand minder oud is dan de informatie gehanteerd door de verwerende partij en –bovenal- dat een zeer algemene beschrijving omvat van de toestand in Rusland en de Noord-Kaukasus, zodat het niet kan opwegen tegen de zeer gedetailleerde Subject Related Briefing van de verwerende partij.

2.2.3.2.3. Bovendien legt de verwerende partij ter zitting een geactualiseerd rapport neer, getiteld “Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”, gedateerd 20 juni 2011 en dus nadat de bestreden beslissing werd genomen. Zij doet dienaangaande gelden dat ook op grond van de hierin geschetste veiligheidssituatie moet worden geoordeeld dat het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) niet nodig is.

Verzoekers verzetten zich niet tegen de neerlegging van dit rapport. Zij stellen wel, bij monde van hun raadsman, dat aangezien uit dit rapport blijkt dat de mensenrechtenorganisatie Memorial in zijn laatste rapport uiteenzet dat statistieken over het aantal slachtoffers, aantal strijders, aantal en soorten gewelddaden niet betrouwbaar zijn, de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Evenwel blijkt uit het recentere document van 20 juni 2011, dat thans in overweging kan worden genomen omdat het niet meer is dan een bevestiging van het standpunt van de verwerende partij dat reeds in het debat werd betrokken, dat daarin geen elementen worden weergegeven die het eerder door de verwerende partij ingenomen standpunt zouden tegenspreken. Integendeel, deze update bevestigt het voormelde standpunt in die zin dat het aantal geweldincidenten in 2010 is gedaald ten opzichte van de situatie in 2009, en de meeste incidenten nu plaatsvinden buiten Tsjetsjenië, zoals dat ook wordt bevestigd door de mensenrechtenorganisatie Memorial (SBR, p 15). De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat op basis van dit rapport de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend, noch voeren zij enig ander gegeven aan dat deze toekenning zou verantwoorden.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam en op grond van alle stukken van het administratief dossier heeft gemotiveerd om welke redenen in hoofde van eerste verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

2.3.1. Uit de sub 1.2. aangehaalde beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekster, blijkt dat ten aanzien van haar een zogenaamde volgbeslissing werd genomen, waarin wordt vastgesteld dat uit haar verklaringen blijkt dat alle problemen die zij in haar land kende verbonden waren met de problemen van haar man en dat zij verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend, waarna de weigeringsbeslissing in hoofde van haar man wordt geciteerd en wordt geconcludeerd dat in haren hoofde evenmin sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoekers betogen dat, voor zover het Commissariaat-generaal stelt dat mevrouw haar problemen zouden verbonden zijn met die van haar echtgenoot, zij zelf in haar land problemen kende wegens haar etnische origine, zoals bedreigingen, mishandelingen en vernederingen door zowel de Russische burgers als de Federale Veiligheidsdienst . Evenwel blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster verklaarde dat alle problemen in haar land verbonden waren met deze van haar echtgenoot en zij zelf geen persoonlijke problemen heeft gekend (gehoorverslag V.S. p 11). Overigens tonen verzoekers nu nog niet aan welke problemen dan ten onrechte veronachtzaamd zouden zijn bij de beoordeling van het dossier van verzoekster. Derhalve kan de verwerende partij thans worden bijgetreden waar zij stelt dat, aangezien uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij haar problemen lieerde aan deze van haar echtgenoot, en gelet op het feit dat in diens hoofde is vastgesteld dat noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade werd aangetoond, op grond van de beoordeling van het beroep tegen de beslissing in zijn hoofde, eenzelfde conclusie zich opdringt ten aanzien van verzoekster.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet gegrond is."

2.1.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van eerste verzoeker, voor zover die zich baseert op de asielmotieven van zijn vader, geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.2.1. Voor zover eerste verzoeker zich beroept op zijn eigen asielmotieven, met name deze die gebaseerd zijn op de problemen omwille van zijn etnische origine, dient erop gewezen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij zich niet op enige vorm van bescherming in zijn land van herkomst zou kunnen beroepen, terwijl dat precies één van de voorwaarden is voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen laten dit motief van de bestreden beslissing ongemoeid, zodat het onverminderd overeind blijft en op zich al volstaat om enige vorm van internationale bescherming te weigeren. In die zin is het motief aangaande het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief, ook voor wat betreft dat deel van de beslissing dat betrekking heeft op eerste verzoekers eigen asielmotieven, overtuigend, zodat het eventueel gegrond bevinden van enige grief die verzoekers daartegen zouden aanvoeren niet tot een andere beslissing zou kunnen leiden en zij dus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat in hoofde van eerste verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, kan worden aangenomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep, ingediend tegen de beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekster

3.1. In zoverre tweede verzoekster zich bij haar aanvraag beroept op de asielmotieven van haar man, kan worden verwezen naar hetgeen onder punt 2 werd uiteengezet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat in hoofde van tweede verzoekster, op grond van deze asielmotieven, geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden aangenomen.

3.2. Voor zover tweede verzoekster zich beroept op haar eigen asielmotieven, met name deze die gebaseerd zijn op de problemen omwille van haar etnische origine, dient erop gewezen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat ook zij niet aannemelijk heeft weten te maken dat zij zich niet op enige vorm van bescherming in haar land van herkomst zou kunnen beroepen. De verzoekende partijen laten dit motief van deze bestreden beslissing ongemoeid, zodat het onverminderd overeind blijft en, zoals dat reeds sub 2.2.1 werd gesteld, op zich al volstaat om enige vorm van internationale bescherming te weigeren. Ook hier moet derhalve worden vastgesteld dat het motief aangaande het voorhanden zijn van een intern vluchtalternatief, voor wat betreft dat deel van de beslissing dat betrekking heeft op tweede verzoeksters eigen asielmotieven, overtuigend is, zodat het

eventueel gegrond bevinden van enige grief daartegen niet tot een andere beslissing zou kunnen leiden en zij dus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers evenmin hebben aangetoond dat in hoofde van tweede verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, kan worden aangenomen.

4. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS